

KERK Leven

WEEKBLAD — NUMMER 6 — 8 FEBRUARI 2006

Klapstoel
Ben
Wuyts

Dossier
Illegalen
en onze parochies

Leen Persijn
een
heilige?

blz. 7

blz. 12-13

blz. 17

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

KOMENDE zaterdag, feestdag van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes, is het weer Wereldzieken-dag. Sinds 1993

een jaarlijks gebruik. Joannes-Paulus II had met het uitroepen ervan luisterbereidheid op het oog, bezinning en daadwerkelijke inzet tegenover ziekte en lijden.

In Vlaanderen is het ziekenbezoek daarvan de concrete uitdrukking. Dat duizenden vrijwilligers vele duizenden zieken thuis opzoeken, is te danken aan de inzet van lokale verantwoordelijken in de schoot van parochie of van een Ziekenzorgkern, die laatste gecoördineerd door de Christelijke Mutualiteiten (CM).

„Kernleden noemen wij onze vrijwilligers. Zij zijn de kern van onze werking. We tellen er vijfendertig”, begint Ivette Viaene, voorzitter van de Ziekenzorgafdeling in Oostrozebeke, haar verhaal over huisbezoeken en andere activiteiten.

Ziekenbezoek is de hoofdtaak van Ziekenzorg. Bedoeling is zieken die aan hun woonst ‘gekluisterd’ zijn te laten ervaren dat de wereld verder blijft reiken dan de huiskamer. „We trachten onze zieken maandelijks trouw op te zoeken, daarnaast ook ter gelegenheid van Nationale Ziekendag en hoogfeesten. Ook de parochianen die in het rusthuis verblijven, mogen jaarlijks iets van ons verwachten.”

Generatiekloof

Te weten komen wie op de parochie ziek is, blijkt echter niet vanzelfsprekend. De privacy respecteren hoort erbij. „Via de maatschappelijk werkster van de CM komen we zieken op het spoor: De kernleden en de verantwoordelijke diaken vernemen ook vaak wie in hun omgeving het huis niet uit kan. Daarop brengt de verantwoordelijke voor de huisbezoeken een eerste bezoek.”

„Een kwestie van aftasten wat kan en wie het meest geschikt is om op pad te sturen”, omschrijft Viaene het eerste contact. „Kent iemand de zieke? Is de leeftijd geschikt? Wil die zieke vrouw dat een man haar bezoekt?”

In de Sint-Kwintensparochie in Leuven investeert Franz Vanderperren een deel van zijn vrije tijd in ziekenbezoeken. „Als christen vind ik het mijn taak om mensen bij te staan. Toen onze parochie vrijwilligers zocht om maandelijks vier tot zeven zieke parochianen te bezoeken, bood ik me aan.”

Langzaam groeit een vertrouwensband tussen zieke en bezoeker, waardoor ook meer delicate

Ontelbaar zijn de vrijwilligers die op de parochie zieken bezoeken

Tom Heylen

Zelfs met onze beste hedendaagse gezondheidszorg genezen niet alle zieken.

En dus blijft ziekte gepaard gaan met beperking en pijn. Juist die patiënten voor wie medicijnen en techniek minder of geen soelaas meer brengen, mogen we niet uit het oog verliezen. Hen opzoeken blijkt echter, wegens de wet op de privacy, geen sinecure.

Toch slagen velen erin de zieke medemens te vinden en tijd voor hem te maken.

Uit het oog, niet uit het hart

kwesties ter sprake komen. „De band met kinderen en kleinkinderen, financiële perikelen of gezondheidszorgen”, verduidelijkt Franz Vanderperren. „Wordt iemand in ziekenhuis of rusthuis opgenomen, dan probeer ik ook daar afen toe te passeren. Is de afstand te groot, dan durft wel eens een briefwisseling te ontstaan. Zulke dingen doen deugd.”

In Sint-Kwintens wordt een honderdtal zieken geregeld bezocht.

„De parochiale buurtwerking bezorgt de meeste adressen. Tijdens de jaarlijkse abonneringscampagne voor *Kerk+Leven* stellen onze ‘ijverars’ vast wie ziek is en gezond. Zo komen we zieken ook op het spoor”, weet Franz Vanderperren. „Via onze regionale contacten vernamen we dat reeds enkele gemeenten met Ziekenzorg afspraken maken omtrent het melden van zieken die niet langer thuis verblijven.” Een bewijs dat

de lokale overheid de inzet van talloze vrijwilligers erkent.

De vrijwilligers blijken meestal jong gepensioneerd, maar het kunnen ook zeventigers zijn. De zieken zijn meestal ouder, tachtigers en negentigers. „Zelf ondervind ik een kloof in de manier van geloofsbeleving”, weet Franz Vanderperren uit ervaring. „Praten over geloof vraagt enige omzichtigheid, maar ook op dit vlak groeit vertrouwen. Ooit waagde ik

het een zieke te suggereren naar Scherpenheuvel op bedevaart te trekken. Je moest het gezicht van die man zien!”

De plannen werden meteen concreet gemaakt, rolstoel in de auto en weg. „Zo krijg ik vaak van de zieke iets terug. Kleine tekens van dankbaarheid. Voor mij stimuleren om er mee door te gaan.” En Franz Vanderperren besluit: „Zolang ik kan, wil ik er zijn voor hen.”

© Kristof Ghyselinck